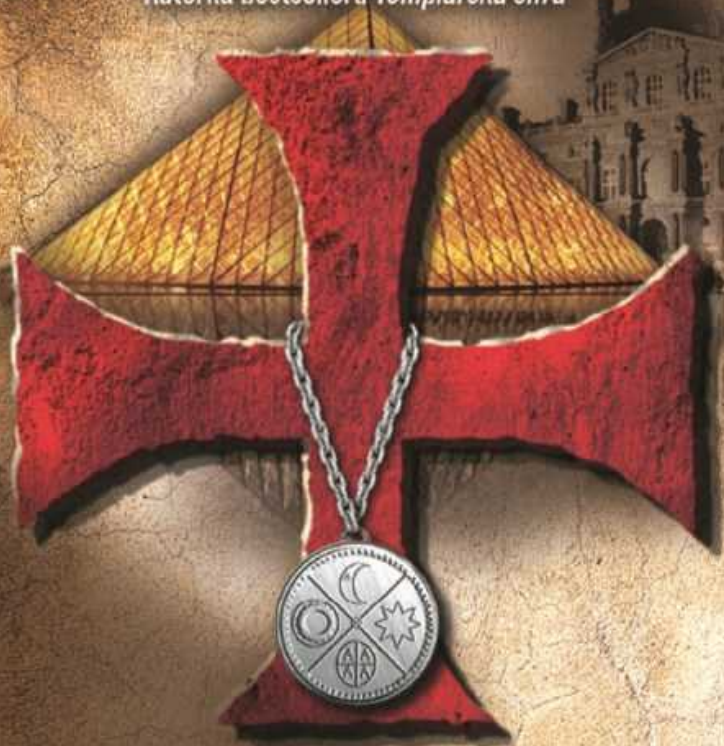


CHLOE PALOV

Autorka bestselleru *Templářská šifra*



TEMPLÁŘSKÁ RELIKVIE

Svatý grál v rukou novodobých nacistů může přepsat osud celého lidstva
Další dobrodružství antikváře a bývalého špiona Caedmona Aisquitha

Chloe Palov

TEMPLÁŘSKÁ RELIKVIE

Chloe Palov

TEMPLÁŘSKÁ RELIKVIE

Přeložil

Viktor Faktor



Copyright © 2011 by Chloe Palov
Translation © Viktor Faktor, 2012

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-354-4 (papírová kniha)
ISBN 978-80-7359-977-5 (e-pub)
ISBN 978-80-7359-962-1 (PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7359-945-4 (mobi)
ISBN 978-80-7359-928-7 (PDF)

ČÁST 1.

*Je lépe mít málo a bát se Hospodina,
než mít velký poklad a s ním neklid.*

– KNIHA PŘÍSLUVÍ 15:16

1

OPERACE PŘÍZRAČNÝ BOJOVNÍK,
AL QANAWAT, SÝRIE
03.42

„Co tohle, sakra, je...?“

Ohromen tím, co právě objevil v chrámu ze třináctého století, sáhl hlavní seržant Finn McGuire po světilně Maglite zajištěné vpředu na maskáčích. Posvítil si a zkoumal zlatý medailon v sametem vyloženém pouzdře. Vypadal jako cosi, co by mohl nosit nějaký arabský šejk či turecký sultán. Nebo snad ošperkovaný rapper. Neuvěřitelně zdobený, s rytinami slunce, měsíce a jakési veliké hvězdy.

Finn opatrně vyzvedl medailon z pouzdra. S bezmála osmi centimetry v průměru a s těžkým zlatým řetězem odhadl jeho váhu téměř na kilogram. Skoro kilo zlata v hodnotě tisíc dolarů za unci. Ocítl se v pokušení a přestal vnímat hlas v hlavě, který ho vybízel, aby vložil šperk zpátky do pouzdra. Bude dělat, jako by tu zatracenou věc nikdy neviděl, a začne se zase zabývat svým úkolem.

Finn a vojáci z jeho operační skupiny Delta se infiltrovali do syrské vesnice Al Qanawat, aby našli deset propašovaných lahviček s virem neštovic dříve, než budou vyvezeny ze země a stanou se smrtící zbraní. Když to tu všechno prohledal, ale ukryté lahvičky s virem nikde nenašel, a vyšel ven s prázdnýma rukama, náhle ho napadlo, že ukradené biologické zbraně byly prostě prodány na černém trhu.

Ta myšlenka vyvolala dost nepříjemný pocit v jeho vnitřnostech. Generál Robert Cavanaugh osobně klasifikoval tajnou operaci jako „citlivou“, což volně přeloženo znamenalo, že mise nebyla nikde zapsaná.

Zatracená práce!

Co si Cavanaugh vůbec myslí? Že Finnův oddíl z Deltý je jeho soukromým gangem vykradačů hrodek? Na to, aby věděl, že medailon je malým jménem, nepotřeboval žádného klenotníka od Tiffanyho. Před sedmnácti lety, kdy vstoupil do armády Spojených států, složil přísahu, že bude bránit svoji vlast proti všem nepřátelům, cizím i domácím. Zabavení biologických zbraní do této kategorie spadalo. Krádeže zlatých cetek k rozmnožení generálova beztak už tučného bankovního konta nikoliv.

Finn, rozzlobený tím, že je pokládán za hlupáka, pohlédl na černé hodinky Pathfinder na levém zápěstí. 03.43. Dvě minuty do plánovaného odletu.

Pevně přesvědčen, že na místě žádné biologické zbraně nejsou, otevřel trhnutím suchý zip na kapse kalhot a medailon do ní uložil.

Náhle zaslechl tlumené kroky a otočil se na podpatku. Jediným plynulým, nacvičeným pohybem sáhl do pouzdra připevněného k pravému stehnu pro pistoli HK Mark 23.

Lapen v pasti paprsku jeho svítilny stál jakýsi Syřan v dlouhém hábitu, v ruce zahnutou šavli s rukojetí posázenou drahokamy. I když jeho volba zbraně byla podivná, zahnutá čepel vypadala, že by dokázala Finna hravě rozseknout na dvě poloviny.

Protože mu ale bylo jasné, že výstřel by rozespalou vesnici okamžitě probudil, zastrčil poloautomatickou pistoli zpátky do pouzdra. Přestal svítit muži do obličeje a zamířil paprsek níž, někam na jeho srdce. Syřa-

novy oči se podezřívavě přimhouřily, když viděl, jak si Finn sahá za záda k opasku. O vteřinu později už držel v ruce nůž – Bowie s čtyřiceticentimetrovou čepelí. Po další vteřině se Syřan sesul k zemi jako pokácený javor na horském svahu v Berkshiru.

Právě když se Finn chystal vzít si zpátky svůj nůž se slonovinovou rukojetí a zastrčit ho zase do pouzdra, zastavil se uprostřed pohybu. Ozvalo se totiž důvěrně známé ra-ta-ta-ta z automatických zbraní. Raději tedy vytrhl z pouzdra Mark 23.

„Od západu se blíží nepřítel,“ ohlásil mu do ucha odtělesněný hlas.

„Svolejte tým,“ nařídil Finn do mikrofonu vysílačky připevněného k okraji prilby. „Potřebujeme se urychleně dostat k přistávací zóně.“

Nůž nechal zaražený v Syřanově těle a spěšně se obrátil k odchodu. Sotva se ocitl venku, rozechvěla se mohutná palba a zbraň mu vylétla z ruky.

„Do hajzlu!“ zařval a pocítil mocný poryv vzteku a bolesti, obojí stejně veliké, obojí současně.

Z polotmy se vynořilo pět členů Finnova týmu Delta – Deuce, Lou-Lou, Dixie, Johnny K. a PJ a z jejich automatických zbraní šlehalo výstřely. Přízrační bojovníci zhmotňující se z řídkého vzduchu. O sto metrů dál se v oblaku prachu snesl k zemi vrtulník. Jakmile Finn a jeho muži zneškodnili povstalce, vydali se rychlým poklusem k přistávací zóně.

O chvíli později se Finn, už v bezpečí na palubě, pohodlně usadil.

„Poslyšte, šéfe, pár Syřanů to určitě schytalo...,“ začal Johnny K., ale pak vykřikl: „Do prdele! Co to máš sakra s rukou? Zdravotník!“

Finn, který se cítil na omdlení, se opřel hlavou o stěnu. Když nad sebou uviděl stát zdravotníka, opožděně

si uvědomil, že všude je samá krev. Na ruce. Na nohavicích. Na podlaze helikoptéry. A všechna ta záplava se lila ze zakrváceného místa, kde míval ukazováček. „Míval“ bylo to správné slovo, protože viděl, že ho má půlku ustrělenou a z pahýlu prstu tryská rudý gejzír jako z nějakého nově objeveného ropného vrtu.

Zatracená práce! Právě prst, kterým mačkal spoušť. Vztekle bušil hlavou do stěny vrtulníku.

I kdyby ho nechali v armádě, Finn McGuire věděl, že svou kariéru u Delty může políbit na rozloučenou.

A to všechno kvůli nějakému zatracenému zlatému medailonu.

2

PENTAGON

O ČTYŘI MĚSÍCE POZDĚJI

„Hlavní seržant Finnegan J. McGuire?“

Finn, s umělohmotným kelímekem v ruce, se ohlédl přes rameno. Když spatřil dvě osoby s cedulkami „Návštěvník Pentagonu“ připíchnutými na sakách, natáhl se pro konvici s kávou.

„Ano, jsem McGuire. A kdo jste vy?“

Dvojice současně trhnutím otevřela stejná černá kožená pouzdra s průkazy a natáhla k němu ruce. „CID. Já jsem dozorčí důstojník Dennis Stackhouse a tohle je má partnerka, zvláštní agentka Elizabeth Tonelliová.“

Oddělení kriminálního vyšetřování armády Spojených států... co od něj můžou chtít? Mezi vojáky bylo dobře známo, že vyšetřovatelé CID jsou sami zákonem. Něco jako zvláštní jednotka Delta. Nemuseli mít na sobě uniformu, chodit pravidelně k holiči nebo dodržovat postup podle služebních hodností. Byli to poldové a vojáci v jednom.

„Včera pozdě večer, někdy mezi desátou a jedenáctou, byly ve Fort Braggu spáchány dvě vraždy. Potřebujeme vědět, kde jste se v tu dobu zdržoval,“ prohlásil dozorčí důstojník příkrým, věcným tónem.

Finn, kterému samozřejmě neušlo nevyřčené podezření, že byl včera někde, kde neměl být, odpověděl: „Celý večer jsem strávil doma. Sám, musím dodat. Seděl jsem doma, dojedl jsem zbytky kuřecího kung pao, stihl druhou polovinu *Tuctu špinavců* na jedné kabelové televizi a pak jsem šel spát.“

Už když to prohlašoval, zmocnil se ho nepříjemný pocit, že jde o jeden z těch zatracených scénářů „udělal to nebo neudělal, hlavně že někoho máme“.

Zvláštní agentka Tonelliová otevřela ústa, aby promluvila, ale předběhl ji.

„A než se zeptáte, tak vám rovnou povím, že žádné alibi nemám,“ přiznal dobrovolně. „O těch vraždách ale nic nevím. Ve Fort Braggu jsem nebyl už několik měsíců.“

Fort Bragg byla domovská základna jednotky Delta. Před třemi měsíci vyklidil byt ve Fayettvillu, který si nedaleko základny najal. Od té doby se tam neukázal. Finn, jen stěží potlačuje posměšné odfrknutí, ukázal na kancelář vedle společenské místnosti. „Jak vidíte, dělám teď ouřadu v Pentagonu.“

Byla to otupující kancelářská práce, spojená se „shromažďováním zpravodajských informací“. Osm hodin denně prohlížel satelitní fotografie. Bylo to tak daleko od bojových povinností, jak se jen voják mohl dostat. Neuplynul jediný den, kdy si Finn nepřál, aby se někdo objevil a vysvobodil ho z téhle mizérie.

„Doufám, že tím jsem zodpověděl všechny vaše otázky. A teď, jestli dovolíte, se potřebuju vrátit k práci.“ Pokynul ke své přepážce.

„Máme ještě pár dalších dotazů,“ zkazil mu radost důstojník za jeho zády a spolu s agentkou se vydal za ním.

Finn popadl křeslo od neobsazeného psacího stolu a dovezl ho do své kóje. Volnou rukou pokynul Tonelliové, aby se posadila. Dozorčí důstojník zůstal stát, jako by šlo o dětskou hru, ve které ten, kdo při skončení hudby nenajde volnou židli, vypadá ze hry.

Agentka Tonelliová významně pohlédla na Finnovu pravou ruku. „Jak se má váš prst?“

„To nevím... Zůstal kdesi na Středním východě.“

„Omlouvám se. Vyznělo to jinak, než jsem měla v úmyslu. Chtěla jsem vědět, jak se vám to hojí.“

Finn ji ohodnotil jako „hodného policajta“ ze dvojice a pokrčil rameny. „Nemůžu si stěžovat.“

O co jim jde? Vojenský chirurg na letecké základně v Ramsteinu musel roztrhané maso z jeho pravého ukazováčku amputovat. Odřízl ho těsně pod druhým kloubem. Finn nevěděl, jestli za to mohlo původní zranění nebo následující chirurgický zákrok, ale došlo k poškození nervů šlachy, která prst ohýbala. A přestože se rána hojila rychleji, než očekával, jeho dny „střelce“ u Deltý skončily. Dokázal sice i nadále střílet tak, že spoušť tiskl prostředníčkem, ale rychlost a dovednost, jaké se od vojáka zvláštních sil v bojovém nasazení vyžadovaly, už byly ty tam.

„Nevím, co ještě chcete vědět, ale já musím pracovat,“ prohlásil Finn příkře. „Co kdybychom ten výslech urychlili?“

„Tak dobře,“ souhlasil dozorčí důstojník Stackhouse. „Jak jsme vám už sdělili, byli včera večer nalezeni dva zavraždění příslušníci Delta Force z posádky ve Fort Braggu.“

Finnovi se okamžitě narovнала páteř jako struna. „Tvrdíte, že oběťmi byli vojáci Deltý?“

„Oba zavraždění, desátník Lamar Dixon a desátník John Kelleher, byli z vašeho oddílu.“

Finn měl pocit, jako by právě dostal úder na solar, a vnitřnosti se mu sevřely v bolestivé křeči. Oba muži nebyli jen z jeho oddílu, ale byli to také kamarádi. *Dixie a Johnny K. Mrtví. Oba. Proboha.*

Finn pohlédl důstojníkovi přímo do očí. „A vy si opravdu myslíte, že jsem včera po službě jel do Fort Braggu a zavraždil je?“

Dozorčí důstojník Stackhouse se ani nepokusil zakrýt samolibý úsměv. Otevřel kožené desky, které si přinesl. Vytáhl z nich dvě fotografie z místa činu a položil je na psací stůl. „Tohle by vám mělo osvěžit paměť.“

Finn si snímky pozorně prohlížel. Z toho, co viděl, se mu udělalo špatně. Až na to, že jeden z mužů byl černochoch a druhý běloch, byly obě fotografie téměř identické. Oba dva byli nazí, přivázaní ke šroubům upevněným do podlahy, přes ústa měli lepicí pásku a těla zakrvácená. Nebyla to obyčejná vražda, ale řezničina.

„Obě oběti byly rituálně mučeny,“ pokračoval Stackhouse. „A ještě něco. Vrah ke spáchání vražd použil váš nůž, váš Bowie.“

Finn pleskl dlaní do fotek na psacím stole. „To je absolutně vyloučené.“

Dozorčí důstojník znovu otevřel svoje desky a vylovil třetí obrázek. Se škodolibým úsměvem pohupoval lesklou fotografií Finnovi před nosem. „Nezdá se vám to povědomé?“

Agentka Tonelliová, zjevně našťavaná šaškováním svého parťáka, mu fotografii vyškubla a podala ji Finnovi. „Střenka nože je ze zkamenělé slonoviny a zdobená rytinou. Dnes se tohle umění už moc neprak-

tikuje, ale před staletími používali bostonští velrybáři rytiny k –“

„Vím, co jsou to rytiny a k čemu byly,“ přerušil ji Finn a nevěřícně na fotku zíral.

„Jak můžete vidět, do slonoviny je vyrytá galská věta *Fé mhóid bheith saor*,“ pokračovala. Natáhla se přes jeho psací stůl a prstem ukázala na snímku vyrytý nápis. „Podívali jsme se na internet. Znamená to ‚Přísahám, že budu svobodný‘. Pod rytinou jsou iniciály FJM.“

„Nesnažte se nám tvrdit, že to není váš nůž,“ varoval ho Stackhouse. „Máme pro to důkaz.“

„Heleďte, nevím, jak se to stalo, ale...“ Finn se zarazil uprostřed věty. Nůž na fotografii, nůž Bowie, kterým někdo zavraždil Dixieho a Johnnyho K., byl ten, kterým před čtyřmi měsíci zabil syrského protivníka při oné zbabrané akci, z níž si odnesl zlatý medailon. Kdyby nebylo toho prokletého přívěsku, měl by prst, kterým mačkal spoušť, stále ještě na pravé ruce.

Nůž nechal v Al Qanawatu, zabodnutý v hrudi toho syrského šílence se šavlí.

Jak se sakra mohl dostat do Fort Braggu?

„Chtěl jste k tomu něco podotknout, seržante?“

Finn zavrtěl hlavou. Nebylo co dodat. Někomu se nějak podařilo dostat poslední dva členy jeho staré skupiny. Před třemi měsíci sestřelilo pár povstalců z irácké oblohy vrtulník, ve kterém seděli Deuce, Lou-Lou a PJ.

Což znamenalo, že je jediným členem oddílu Delta, který dosud dýchá.

Agentka Elizabeth Tonelliová se znovu natáhla přes stůl a sebrala mu fotografii. „Ztráta prstu, kterým jste tiskl spoušť, to pro vás musela být hořká pilulka ke spolknutí. Určitě vás to hodně naštvalo. A naštvání lidi mívají sklon k násilí. Ve spojení se speciálním výcvikem..., no, jistě víte, co tím chci asi říct.“

Stručně a jasně. Posttraumatická stresová porucha. Vždy oblíbený a běžný motiv k vraždě.

Parták agentky Tonelliové si nasadil brýle na čtení a opět otevřel kožené desky. S výrazem pilného studenta zkoumal jakýsi papír. Uběhlo několik vteřin, než pohlédl přes vršek kovových obrouček. „Trochu jsme si vás proklepli, seržante. Doufám, že vám to nevadí.“

A do příc. Už je to tady. Rodinné prádlo McGuireů. Špinavá prostěradla třepotající se v prudkém větru.

„Zdá se, že váš bratr Mychal se mezi bostonskými Iry vyznamenal. Podle naší složky strávil šest let ve federální věznici v Lewisburgu za pašování zbraní.“ Jeden koutek úst dozorčího důstojníka se zkroutil v odporném úsměšku. „Vsadil bych se, že jste na něho pyšný.“

Finn to nechal bez komentáře. Výsledky všech bezpečnostních prověrek se vždycky zdržely, dokud si ministerstvo obrany neověřilo, že se Finn s bratrem Mickeyem už nestýká. Ani s žádným jiným členem klanu McGuireů.

„Finnegan a Mychal McGuire. Pokrevní bratři. *Ne. Počkat.*“ Ten mizera znovu nahlédl do složky. „Dvojčata! To znamená, že jste ze stejného těsta.“

„Udělejme si v tom jasno – nejsem bratrův opatrovník,“ procedil Finn mezi zuby. Když hovořil, všiml si upozornění na monitoru počítače, že mu přišla e-mailová zpráva. Zatímco jméno odesilatele, FJ-58, mu nic neříkalo, předmět zprávy, slova NE-SPRAVEDLIVĚ OBVINĚN, obojí velkými písmeny, ho rozhodně upoutal.

Nenuceně přesunul ruku k myši a klikl na ikonku elektronické pošty. Při čtení zprávy úmyslně nasadil nicneříkající výraz.

* * *

Jaká je cena svobody? Pokud nechcete přemýšlet o odpovědi za zdmi vojenské věznice, vyjdete okamžitě z budovy a vydáte se do recepce francouzského velvyslanectví ve Washingtonu. Tam počkáte u dveří do dvora, než dostanete další instrukce. Jestliže se nedostavíte do pěti odpoledne, bude příslušným autoritám dodán nevyvratitelný vzorek DNA, který vás spojí s nedávnými vraždami. Jestli o této záležitosti cokoliv komukoliv vyzradíte, čeká vás poprava.

Finn stiskl DELETE a mail okamžitě zmizel z monitoru. *Odejít z budovy?* Jsou šílení? Vždyť je na pokraji zatčení za vraždu. Navíc je onou zmíněnou budovou monstrózní Pentagon.

Zíral na prázdnou obrazovku počítače. Neznal nikoho, kdo by pracoval na francouzském velvyslanectví. Nikdy tam ani nebyl. Choval však podezření, že vraždu Dixieho a Johnnyho K. nařídil někdo z téhle ambasády. A že někdo nastrčil na místo vraždy jeho nůž Bowie. A také vědí, že ho vyslýchá CID. Což znamenalo, že nepřítel má oči a uši ve vojenském velení Spojených států.

Není to děsivé pomýšlení?

„Seržante McGuire,“ zazněl náhle hlas z intercomu. „Měl jste mi co nejdříve donést kopii těch aktualizací? Kde sakra jsou?“

Finn znal ten hlas až příliš dobře. Patřil jeho velícímu důstojníkovi, plukovníku Benjaminu Duckworthovi, důstojníku se vždy vyleštěnými botami toužícímu po kariéře, který vedl Satelitní analytickou skupinu, SAG, jako by to bylo jeho osobní léno.

Finn stisknutím tlačítka vypnul intercom a omluvně pohlédl na dva agenty CID. „Je mi líto, ale už před de-

seti minutami jsem měl plukovníkovi donést satelitní fotografie. Na příjmu je velitel v Kandaháru. Čeká na doručení zpravodajských informací, aby mohl rozeslat bezpečnostní detaily,“ sdělil jim a záměrně zahrál „vlasteneckou“ kartou. „Kancelář plukovníka Duckwortha je jen o kus dál v chodbě. Odnesení těch dokumentů mi bude trvat jen chvilinku.“

Oči dozorčího důstojníka se zúžily, když pohlédl na neškodnou obálku, kterou Finn držel v pravé ruce. „Nemůžete tam s tím poslat někoho jiného?“

„Nikoho nemám,“ zalhal Finn. „V kanceláři není nikdo s dostatečně vysokou bezpečnostní prověrkou, aby mohl tyto materiály převzít, natož je donést po chodbě plukovníkovi.“

„Tak dobře,“ zavrčel podrážděně agent. „Ale pospěšte si.“

Jistě, právě to mám v úmyslu.

3

S obálkou v ruce se Finn vydal chodbou k plukovníkově kanceláři. Rychlý pohled přes rameno jej ujistil o tom, co už věděl – že oba agenti CID sledují každý jeho pohyb.

„Proč vám to trvalo tak dlouho?“ zařval plukovník Duckworth, když Finn vstoupil do jeho pracovny. „A kdo jsou ti dva, co se vám táhnou v patách?“

Finnovi bylo jasné, že Duckworth ani tak netoužil po těch materiálech, jako si přál zjistit, kdo vkročil bez povolení do jeho panství.

„Jsou to agenti CID,“ odpověděl mu tedy. „Ve Fort Braggu došlo k nějaké mimořádné události, a tak shánějí informace.“ Ruku s obálkou držel zvednutou, zatímco mířil ke dveřím na druhé straně plukovníkovy

kanceláře. „Potřebuju si udělat kopii pro svou kartotéku.“

Když jeho nadřízený přikývl na souhlas, otevřel Finn dveře a vešel do rozlehlého administrativního prostoru.

Potřeboval být chvíli sám. Ne na dlouho, jen na takovou dobu, aby vypadl z kanceláří SAG dřív, než agentům dojde jeho trik.

Rychle přešel kolem kopírek, faxů a dalších přístrojů, řadami oddělených kójí a v duchu si spočítal, že má šedesát, možná pětasedmdesát sekund, než se spustí poplašné zařízení. Vyšel na chodbu, zahnul vpravo a ostrým krokem po ní kráčet ke kancelářskému křídlu, které bylo v současné době v renovaci a všechno kolem bylo pokryté průhlednými plastovými fóliemi. Prošel kolem pět metrů dlouhé spojené řady vozíků naložených kancelářským nábytkem a lepenkovými krabicemi.

Jakmile se ocitl za tímhle „stěhovacím vozem“, otevřel prudce dveře, které vedly do nově vymalované schodišťové šachty. Na zábradlí byly ještě cedule ČERSTVĚ NATŘENO. Po několika dalších vteřinách se ocitl v přízemí okruhu E, vnějšího okruhu Pentagonu. Rozběhl se klusem, s obálkou dosud v ruce. Náhodnému pozorovateli by se jevil jako muž, který zmeškal začátek schůze.

Když se hnal kolem tiskárny Pentagonu, ohlušující rachot tiskařských strojů, které chrlily dokumenty, zprávy a příručky čtyřadvacet hodin denně sedm dní v týdnu, ani nevnímál. Na konci dlouhé chodby ustoupil před ještěrkou naloženou krabicemi vytištěných listů svázaných do kroužkových pořadačů a brzy poté se dostal k dalšímu schodišti. Bral schody po třech, dokud nevyběhl na vrchol a nevynořil se v prvním po-

schodí křídla, z něhož vedl východ k řece. Pentagon, pět pater vysoký s pěti koncentrickými kruhy a deseti paprskovitými chodbami, byl bludiště. A tento fakt hodlal Finn využít ve svůj prospěch. Vzhledem k tomu, že jeho Dodge Ram byl odstavený na jižním parkovišti, nebyl tenhle východ dobrou volbou. Finn došel k závěru, že to bude první místo, kde ho začnou hledat. Druhým místem bude východ k metru a autobusům. Proto měl k úmyslu dostat se na méně frekventovanou silnici a odejít z budovy východem k řece. Všichni hlavouni – ministr obrany i náčelníci generálního štábu – měli kanceláře právě v tomto křídle Pentagonu. Bylo to nejdál od kanceláře SAG a Finn si pomyslel, že tohle nejspíš bude poslední místo, kde by ho agenti mohli hledat.

Zvolnil, když spatřil statného rotného, jak opouští svůj králičí kotec. Finn si ho rychle přeměřil. *Bez deseti centimetrů dva metry. Něco přes sto kil vyrýsovaných svalů.* Dokonalý soupeř. Finn vešel do jeho prázdné kanceláře a z háčku na zadní straně dveří sebral jeho sako a baret. Na další cestě chodbou si rotného zelené sako od uniformy hodil na sebe, zatímco služební baret zasunul do podpaží.

CID bude hledat neuniformovaného muže. To, že má na sobě sako, ho sice nezachrání, ale pár vteřin k dobru mu to získá.

Když se blížil k bezpečnostnímu kontrolnímu stanovišti u východu k řece, mrkl na hodinky. 16.15. Pokud se do pětáctýřiceti minut neukáže u francouzského velvyslanectví, nikdy se nedozví, kdo zabil Dixieho a Johnnyho K.

Když náhle zahlédl na monitoru ve strážním stanovišti svoji vojenskou fotografii, narazil si rychle baret na hlavu. Zašel na záda skupiny uniformovaných vo-

jenských zaměstnanců a lokty si prorazil cestu do jejich středu.

Po dalších deseti vteřinách vyšel Finn z Pentagonu. Z náprsní kapsy saka vytáhl sluneční brýle a nasadil si je.

Tu snadnější část měl za sebou. Teď se musí dostat k francouzské ambasádě.

Prohlížel malé parkoviště za zastřešeným prostorem. Vzhledem k tomu, že bylo úplné světlo, spojit drátky od startéru u nějakého auta na parkovišti nepřicházelo v úvahu.

Zatímco zkoumal parkoviště, zastavila u obrubníku Toyota Camry. Ze strany spolujezdce vystoupil jakýsi muž v pomačkaném khaki obleku. Zabouchl za sebou dveře a vydal se ke schodišti vedoucímu ke vchodu. Finn pohlédl do čelního skla. *Vychrtlá postava. Rovné černé vlasy. Mandlové oči a pihovaté tváře.* Žena za volantem byla civilní zaměstnankyně, která pracovala v jedné kancelářské kóji na stejné chodbě, v níž sídlila i SAG.

Jakže se jmenuje?

Kathy? Karen?

Sakra, na jejím jméně přece nezáleží.

Finn prostě potřeboval únikové vozidlo, a tak otevřel dveře a nasedl do toyoty.

4

Kate BauEROVÁ jen stěží potlačila výkřik a leknutím se stáhla před vysokým vojákem, který bez úsměvu a bez okolků nasedl do jejího vozu.

„Potřebuju vaši pomoc,“ prohlásil ten muž stroze, což byla žádost stejně nečekaná jako jeho náhlý nástup na sedadlo spolujezdce.

Kate mlčky seděla a nedokázala ze sebe vypravit slova.

Teprve když nezvaný pasažér zvedl ruku a sundal si tmavé brýle, opožděně si uvědomila, že ho zná, i když ne příliš dobře – znali se jenom zběžně. Podle toho, co se povídalo, strávil deset let u vychvalované vojenské složky Delta Force jako výtečně vycvičený člen komanda. Každý v její kanceláři, a ona nebyla výjimkou, se mu při setkání na chodbě zdaleka vyhýbal.

„Seržante McGuire, pěkně jste mě vyděsil,“ prohlásila stroze a nad jejím strachem převážila zlost.

Nevzrušeně pohlédl na hodinky, jaké nosí členové přepadových oddílů, připnuté na levé ruce. „Promiňte, nechtěl jsem vás vystrašit, ale můj Dodge Ram nejde nastartovat a čtyřicet minut jsem marně čekal na odtahový vůz.“

„Je mi líto, že máte problém s autem, ale to nevysvětluje, proč –“

„Doufal jsem, že byste mě mohla svézt do města,“ přerušil ji s prosebným výrazem v očích. Nejpozději v pět musím být na francouzském velvyslanectví. Jdete asi domů, že?“

„Jo, jedu... Právě jsem vysadila šéfa. Měli jsme brífink na Bollingově letecké základně.“ Jako soukromá osoba pracovala na smlouvu pro ministerstvo obrany v oboru kulturní antropologie. Nedávno vytvořila etnickou databázi pro vojáky sloužící v zahraničí. Přestože se s McGuirem pracovně nesetkávala, seděli oba v nepříliš vzdálených kancelářích.

Jakmile se Kate rozhodla, že není důvod seržantovo přání nevyplnit a nesvézt ho, zvláště když bydlí necelé dva kilometry od francouzské ambasády, vyjela po úzké cestě. Po rychlém mrknutí do zpětného zrcátka se zařadila mezi rychle jedoucí vozy v dopravní špičce.

„Moc děkuju za odvoz. Objevila jste se v pravý čas.“

„Ráda vám pomůžu.“ Kate zapnula klimatizaci v naději, že rozežene nepříjemně dusný vzduch. Washington v srpnu nebyl pro slabé v kolenou. Dokonce i vysoké duby, které lemují obě strany GW Parkway, působily zplihlým dojmem.

Koutkem oka postřehla, že si její spolujezdec třezmrzačenou pravou rukou o tvář. Se svými tmavohnědými, po vojensku krátce zastřiženými vlasy, ostrým nosem a tenkými, dobře utvářenými rty nezapřel seržant McGuire jasně patrné irské kořeny. Kate se upamatovala na chvíli, kdy ho viděla poprvé. *Zasmušilý. Nahánějící strach. A zároveň plachý.* První dojem se ani po týdnech nezměnil.

V tomto okamžiku se však nezdálo, že by měl budit hrůzu. Možná to bylo ženskou intuicí, ale Kate vycítila, že ho něco trápí.

„Všechno v pořádku, seržante?“

V obličej se mu mihl výraz překvapení.

„Naprosto.“ Pokusil se o veselý úsměv, ale tak docela to nezvládl.

„Zdál jste se mi... nevím, jak to říct...“ Pokrčila rameny a litovala, že se ho vůbec zeptala. „...poněkud rozrušený.“

„Ani trochu. Nikdy jsem se necítil líp.“

„Asi jsem se tedy spletla. Omlouvám se.“ S trapným pocitem se ohlédla přes rameno a odbočila na výjezd do Georgetownu.

Zas jednou se ozvala její intuice. Jeho slovům nevěřila ani na okamžik. Věděla, jak vypadá trápení. V posledních dvou letech se na ně každé ráno dívala v zrcadle v koupelně. Ještě teď chodili lidé kolem Samovy smrti po špičkách, v obavě, aby nezvířili bolestné vzpomínky.

A že to *byly* bolestné vzpomínky, jako by ji někdo kuchal ostrým nožem.

Bolest se však dostavila až později. Ve dnech bezprostředně po úmrtí jejího maličkého syna byla příliš otupělá, než aby něco cítila, a při pohřbu se nacházela téměř ve stavu jakési mdlobné strnulosti. Doteď se nedokázala upamatovat z celého obřadu ani na jediný detail. Teprve později si uvědomila, že ta mráкотná mlha byla sebezáchovným mechanismem.

Až příliš brzy se však otupělost proměnila v nesnesitelný žal.

Někdy se domnívala, že ho vůbec nevydrží, natož aby dokázala zahnat vzpomínky a bolest. To nejlepší, co mohla udělat, bylo zvládat zármutek, alespoň přes den, práci. Její pracovní harmonogram byl nelidsky nabitý. Neustálý hluk kancelářských počítačů, tiskáren, pagerů a jednostranných telefonních hovorů ji nutil soustředit se na práci, kterou právě dělala. Intenzivní soustředění jí pomáhalo udržet žal na uzdě.

V posledních měsících bolest malinko ustoupila. Přinejmenším natolik, že Kate začala přemýšlet o tom, že zase povede „normální“ život. Ať už to znamenalo cokoliv.

Po deseti minutách jízdy téměř beze slov zastavila před vchodem francouzského velvyslanectví, kde se ve vlhkem prosyceném větru vesele třepotaly tříbarevné vlajky. Kolem přešla elegantně oblečená skupina, na kterou mával z otevřené brány strážný. Přestože jí seržant McGuire nic neprozradil, předpokládala, že je sem pozván na nějakou recepci.

„Dál v ulici vidím místo,“ prohodil. „Zvládáte podélné parkování?“

Kate vrhla na svého spolucestujícího tázavý pohled. „Proč bych měla parkovat?“

„Napadlo mě, že byste tam možná chtěla zajít se mnou a trochu se pobavit.“

„Vy chcete, abych šla s vámi na večírek?“

„Jo. Jste pro?“

Kate, překvapená tím pozváním, zírala na uniformovaného muže vedle sebe. Zanic by o něm nedokázala říct, že je hezký. Tak daleko, aby prohlásila, že je ošklivý, by ale taky nešla. „Drsné mužné rysy“ bylo nejspíš to pravé. A od jejího rozvodu uplynuly už téměř dva roky.

Bohužel...

„Obávám se, že budu muset vaše laskavé pozvání odmítnout. Jak se můžete snadno přesvědčit, seržante McGuire, na večírek na velvyslanectví nejsem oblečená.“ Kate nepřesvědčivě ukázala na svoji tmavomodrou lněnou sukni. V kombinaci s blůzkou s krátkými rukávy béžové barvy to bylo neidentifikovatelné kancelářské oblečení, které by nějakému muži jen stěží stálo za druhý pohled.

„Poslyšte, já myslím, že vypadáte skvěle. A jen tak mimochodem, mé křestní jméno je Finn.“ Seržant na ni hleděl s očekáváním.

„Tak dobře... A já jsem Kate.“

„Kate. Nebyl jsem tedy daleko od pravdy.“

„Promiňte, cože?“

„To nic. To je můj způsob poděkování. Slibuji, že budu příjemný. Nic neočekávám. Tak už pojdte. Vsa-
dím se, že je tam pití zadarmo a dlouhý bufetový stůl. Co vy na to, Kate? Vypadáte naprosto báječně.“

I kdyby to byla pravda, seržanta McGuirea téměř neznala. Před několika týdny při oslavě něčích narozenin do něho v kanceláři neúmyslně vrazila a polila mu uniformu kávou. Neohrabaně ze sebe vysoukala omluvu. On odměřeně odmítl její nabídku, že zaplatí

čistírnu. Za celý zhruba minutový rozhovor nevyšlehla jediná jiskra. Sebemenší záblesk.

Což by mohlo vysvětlit, proč je teď v pokušení jeho nabídku přijmout. Bylo by příjemné dělat něco jiného, než si někde koupit hotové jídlo a doma ho pak sníst při sledování nějakého DVD. „Nic neočekávat“ by snad emocionálně dokázala zvládnout.

Zatímco o nabídce vážně uvažovala, pohlédla na Finnovu levou ruku. *Snubní prstýnek nemá.* A co je důležitější, ani žádný kroužek neopálené kůže. Předěma roky si přísahala, že žádné ženě nikdy neprovede to, co jedna udělala jí.

Finn se na ni povzbudivě usmál a podařilo se mu vypadat *téměř* hezky.

Tak dobře, proč ne, stejně není můj typ. Sklenka vína a trocha láskování s živým, dýchajícím příslušníkem opačného pohlaví jí může udělat jen dobře.

Kate, v duchu už rozhodnutá, se rozjela k volnému místu k zaparkování.

5

Jsem mizera. O tom není žádných pochyb.

Kdyby se ocitl v nebezpečné situaci, pomyslel si Finn, bude potřebovat Katin vůz, aby se odtamtud dostal. Proto ji taky přemluvil, aby šla dovnitř s ním. A proto vzal z její kožené kabelky, která jí visela přes rameno, kroužek s klíči.

Od okamžiku, kdy vstoupili do budovy, byl v bojové pohotovosti a prohlížel si dav zazobanců.

„Tyhle jednohubky s uzeným lososem a kaviárem jsou naprosto skvělé. Měl byste ochutnat,“ prohlásila Kate a setřela si drobeček z horního rtu.

Finn, na kterého takový dojem neudělaly, pohlédl

na bufetový stůl, téměř sedm metrů dlouhý s květinami a svíčkami, na němž se vršilo tolik jídla, že by se z něj nasýtila celá četa. I když žádný voják v plné síle, kterého znal, by dobrovolně nejedl takové srágoro, jaké Francouzi vydávali za jídlo na tomhle stole.

„Díky, ale já si víc pochutnám na párku v rohlíku.“

Kate se srdečně zasmála. „Tady bych se o něj bála požádat.“ Zatímco to pronášela, prošel mezi nimi a krátce je od sebe oddělil elegantní Afričan oblečený do splývavé žluté a hnědé tuniky.

„Proboha, měli jsme si přivést vlastního tlumočníka z OSN.“

„Měl byste vědět, že umím pozdravit ve dvaceti jazycích,“ informovala ho Kate, „ale té litanie vás ušetřím.“

„To ocením.“ Lehce jí položil ruku na záda a provedl ji zaplněnou vstupní halou. Zhruba se dvěma stovkami brebentících hostů to bylo pro číhajícího vraha dokonalé místo. *Žádný div, že si tenhle FJ-58 vybral recepci na vyslanectví.*

„Okázalá *fête champêtre* a přepychová *joie de vivre* mi připomínají nějakou malbu od Watteaua.“

„Omlouvám se. Nezaznamenal jsem. Nedostal jsem se dál než k francouzským smaženým hranolkům.“ Mávnutím přivolal číšníka oblečeného jako tučňák a sebral mu ze stříbrného podnosu dvě sklenky šampaňského. „Tady máte. Co by to bylo za večírek bez bublinek?“ Přinutil rty k čemusi, co se mělo podobat úsměvu, a jednu ze sklenic nabídl Kate.

„Pokoušela jsem se vyjádřit, že se tady necítím ve svém živlu.“

„To chápu.“ Finn sledoval, jak si dvě dámy kousek od něho vyměnily dobře naučené vzdušné polibky.

„Víte, seržante... tedy chtěla jsem říct Finne...“ Kate si dala doušek ze své sklenice. „Nic o vás nevím.“

Kdybych se ale měla pokusit o zasvěcený odhad, usoudila bych, že pocházíte z bostonské oblasti.“

„Vinen podle obžaloby. Jsem rodem a výchovou z jižního Bostonu. Je jasné, že dáma se v akcentech vyzná.“ Napodobil svoji společníci a z povinnosti se rovněž napil. *Prokristapána. Bavme se raději o těch teploušsky zženštilých Frantících.*

„Vzhledem k tomu, že mluvíte jako Mark Dahlberg ve *Skryté identitě*, to nebylo zas tak těžké. Mimochoodem, docela dobrý film, i když trochu moc násilí na můj vkus. Je o bostonských gangsterech, kteří –“

„Jo, viděl jsem ho,“ zalhal.

„Já vyrůstala v Pasadeně... pro případ, že by vás to zajímalo.“

Nezajímalo ho to.

„Jasně. Pasadena. Růžový pohár a slavnostní průvod.“ Pokradmu pátral mezi sevřenými hloučky hostů se šampaňským v ruce. *Tak už se ukaž, kreténe. Pojď k taťkovi.*

„Copak v jižním Bostonu neučí děti mluvit v rozvítých větách?“

„Ne. Nevzpomínám si, že by Michael Patrick někdy mluvil jinak než ve větách holých. ‚Vstaňte.‘ ‚Sedněte si.‘ ‚Pomodlete se.‘ ‚Otevřete učebnice.‘“

Zjevně pobavená Kate se rozesmála a šampaňské ji vyšpláchlo ze sklenky. „Což jsou aspoň celé věty, byť rozkazovací.“

Protože Finn věděl, že už je načase se jí zbavit, odkašlal si a prohodil: „Poslyšte, Kate, právě jsem zahlédl někoho, s kým si potřebuju pár minut promluvit. Kdyby vám to tedy nevadilo...“

„Jistěže ne, klidně jděte, jsem už velká holka. A kromě toho na mě čeká stůl s moučníky.“ Mávla na něho, že může jít.

„Nebudu pryč dlouho,“ slíbil a hromada jeho lží zase o něco vzrostla.

Všiml si dvojitých francouzských dveří, z nichž se vycházelo na venkovní nádvoří, a zamířil k nim. Podle toho e-mailu měl na další instrukce vyčkat právě zde.

Jak tak stál v otevřených dveřích, věděl, že je snadným terčem pro kdejakého odstřelovače, ale domyslel si rovněž, že ať ho na vyslanectví vlákal kdokoliv, nepokusí se ho zabít, *dokud* ho nevyslechnou. To byl koneckonců smysl celé záležitosti. Kdyby ho chtěli jen oddělat, byl by už dva metry pod zemí. Jako Dixie a Johnny K.

Ještě stále nemohl uvěřit, že jeho dva kamarádi byli zavražděni. *Ne, oprava: mučení a pak zavraždění.*

Jednou se Lamar Dixon v opilecké otupělosti přiznal, že má rád hudební skupinu *Dixie Chicks*. Navzdory tomu, že to byl jeden z největších, nejzlejších a nejčernějších chlapů, jaké byste si nikdy nepřáli potkat, jeho opilecké doznání mu okamžitě vyneslo novou přezdívku. Když se tím pokusil udělit Johnu Kelleherovi přezdívku „Baby Huey“ – kvůli jeho vyholené hlavě a červeným tvářím – John se rozběsnil a otevřel zuby láhev piva Killian's Irish Red. Od té doby byl znám jako Johnny K.

Desátníci Dixon a Kelleher nebyli jen Finnovi osobní přátelé, ale i stateční vojáci. Dixon vstoupil do armády dva dny po jedenáctém září a Johnny K. krátce po něm. Oba muži byli opravdovými vlastenci, kteří mnohokrát nasazovali život v první linii, aby chránili a bránili svou zemi. Nezasloužili si zemřít jako dobytek vedený na porážku.

Přísahám, že se postarám, aby se těm klukům dostalo spravedlnosti, jakou si zaslужují. Nebo při snaze o jejich pomstu zemřou.

Finn pohlédl na hodinky. 17.00.

„Přesně na čas,“ zamumlal si pro sebe, když se od davu oddělil vysoký tmavovlasý muž. *FJ-58. Věděl o něm.*

„Monsieur McGuire, těší mě, že se vám podařilo uniknout těm dvěma agentům CID,“ pravil FJ-58 místo pozdravu s kultivovaným francouzským přízvukem. „Ale my jsme věděli, že se vám to nepochybně povede. Pro muže s vaším výcvikem to musela být dětská hra.“ Francouz napráhl pravou ruku. „Dovolte, abych se představil. Jsem kulturní atašé Fabius Jutier.“

Finn hleděl na nabízenou pravici, ale nepřijal ji.

„Co kdybychom nechali těchhle hovadin a přešli rovnou k věci?“ zavrčel, protože neměl náladu na zdvořilosti.

„Ach vy Američané... takové barvitě vyjadřování. Snad bychom si měli promluvit v mé kanceláři.“

„Vedte mě.“

6

„Mohu vám nabídnout doutník, monsieur McGuire?“

Finn, usazený v elegantním křesle z bílé kůže, úsečně zavrtěl hlavou. Francouz se zjevně domníval, že má celou věc pod kontrolou. Hrálo se koneckonců na jeho hřišti – v ultramoderní kanceláři se spoustou blýskavého kovu a mihotavých odlesků skla. Ten francouzský švihák ale nevěděl, že Finn má v úmyslu podtrhnout mu světle červený koberec pod těmi jeho elegantními koženými střevíci.

Jutier postrčil intarzovanou krabici na doutníky z ořechového dřeva blíže k Finnovi. „Jen si vezměte. Jsou naprosto legální. My Francouzi nejsme vázáni tak přísnými obchodními restrikcemi s Kubou jako vy Američané.“

Finn, rozhodnutý zachovat klid, znovu zavrtěl hlavou.

„*D'accord*.“ Francouz se vydal k humidoru na protější straně kanceláře. „Dovedu si představit, že pro vás nebylo snadné přizpůsobit se nové práci v Pentagonu,“ poznamenal jakoby mimochodem, když vkládal krabici s doutníky do humidoru vykládaného cedrovým dřevem. „Je mi líto, co se vám stalo v Al Qanawatu.“

„Je zřejmé, že máte ve velení někoho pod palcem. Jinak byste o misi v syrském Al Qanawatu nemohl vědět. Bylo to přísně tajné. Nepovíte mi, kdo je ten přeběhlík?“

„Byl.“ Jutier s *Robustem* v ruce zamířil k příborníku, kde na černém mramorovém podstavci stála miniaturní gilotina. „Vzhledem k tomu, že generál Cavanaugh zahynul včera při automobilové nehodě, měla být otázka položena v minulém čase.“

Finn se v křesle narovnal úžasem nad tím, jak vysoko se zrada v řetězci velení dostala. Generál Robert Cavanaugh alias Bojovník Bob byl nejvyšším plánovačem v JSOC, ve spojeném velení zvláštních operací ve Fort Braggu. Byl to právě on, kdo přišel s misí do Al Qanawatu.

„Mrtví nemluví. Což mě přivádí k myšlence, že generálova nehoda nejspíš nebyla tak úplně náhodná.“

„Generál bohužel nedodržel naši dohodu.“ Jutier s úsměvem položil doutník pod gilotinu a s pohledem upřeným na Finna ji spustil. Finnovým neexistujícím prstem projela ostrá fantomová bolest.

„Věřte mi, když vám povím, že jsem nad generálovou smrtí necítil žádné potěšení,“ pokračoval nenuceně Francouz, zatímco vytahoval z ebenové krabičky zápalku. „Nabídlí jsme mu velkou finanční částku, ale on nesplnil to, co slíbil.“

„A co Dixie a Johnny K.? Těšilo vás krájet je od hrudní kosti dolů?“

Jutier rychlým škubnutím zápěstí škrtl zápalkou o bok ebenové krabičky. S odpovědí na položenou otázku nijak nespěchal; držel hořící zápalku u konce doutníku a tváře se mu nadouvaly jako měchy, když ho zvolna nechával rozhořet. Finn předpokládal, že tyhle kousky předvádí kvůli němu, a v duchu se ptal, zda by mu neměl zatleskat.

Jutier vyfoukl kouř a naplnil pracovní štiplavou vůní tabáku. „Nejsem krvežíznivá zrůda, jak si o mně zřejmě myslíte. Když už to tedy musíte vědět, nesouhlasil jsem s tím, jak byla tahle záležitost provedena. Ale hlasovali jsme a většina Sedmičky se rozhodla jinak.“

„*Sedmičky*? Co to má být? Nějaký zločinný syndikát?“

„To v žádném případě. Což znamená, že jsme něčím trochu víc než jen zbojníky a zloději.“ Odložil doutník na kraj obrovského popelníku ze sterlingového stříbra.

„Spíš mě napadlo, že jste nejen zloději, ale i *vrazi*.“

„Už zase jste učinil mylný závěr.“ Jutier nalil do vysoké sklenice z broušeného křišťálu slušnou míru padesátileté jednosladové whiskey a podal ji Finnovi. „Vzhledem k vašemu příjmení předpokládám, že irská whiskey je vaším oblíbeným nápojem. Chcete-li, dám poslat pro led, i když já dávám přednost pití bez ledu, protože tak vyniknou vůně dubu a rašeliny.“

Finn postavil sklenku na kraj psacího stolu. „Už jsem vám jednou řekl, abyste si odpustil zbytečný kec. Kvůli tlachání tady nejsem.“

„Tak tedy dobrá.“ Jutier došel ke svému stolu a posadil se. „Sedmička je připravená nabídnout vám za montségurský medailon tu nejštědřejší kompenzaci.“

Montségurský medailon! Chce snad ten zmrď říct, že Dixie a Johnny K. umřeli kvůli tomu zatracenému zlatému přívěsku, který objevil v Sýrii?

Zkroutily se v něm vnitřnosti a všechny svaly se mu roztřáslý jen stěží potlačovaným vztekem. Jutierovi kumpáni *použili* Dixieho a Johnnyho K. jako potravu pro děla. *Ne, bylo to ještě horší.* Jako něco, co zavážete do igelitového pytle a hodíte do odpadků.

Před čtyřmi měsíci, během mise v Al Qanawatu, si ten zlatý medailon vzal, protože svému nadřízenému nepřál, aby si takhle vylepšil bankovní účet před odchodem na penzi. Naštvaný po návratu ze Sýrie, si ho ponechal. V téhle zprávě o misi udělal Finn něco, čeho se nikdy předtím nedopustil – zalhal a prohlásil, že v Al Qanawatu nenašel *nic*. Teď už čtyři měsíce čekal na někoho, kdo by jeho tvrzení zpochybnil, aby mohl tu kysu odhalit. Podvodná mise nejenže zbytečně ohrozila vojáky Spojených států, ale navíc byla placena z kapes amerických daňových poplatníků. Nikdy ho ale nenapadlo, že se uchýlí k chladnokrevné vraždě, aby dostali to, co chtějí.

„Montségurský medailon, povídáte?“ Jeden koutek Finnových úst se svěsil dolů, když zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel.“

„Nezahrávejte si se mnou, monsieur. Mluvím o zlatém přívěsku ze třináctého století, který jste našel v Al Qanawatu.“

„Co vás přivedlo k domněnce, že tu věc mám?“

„Protože jste jediný muž z týmu Delta, který by ji *mohl* mít.“

„Jak už jsem řekl,“ Finn si založil ruce na prsou a zaklonil se v křesle, „vůbec nevím, o čem to mluvíte.“

Jutier praštil levou dlaní do skleněné desky stolu. „Nelžete mi, monsieur!“ Na spánku mu tepala krev

v modré žíle. „Před svou smrtí byl generál Cavanaugh tak laskav, že nám poskytl kopii zprávy o misi v Al Qanawatu. Byl jste *jediný* voják Delt, který vstoupil do míst, kde se montségerský medailon nacházel.“

„A z toho hned vyvozujete, že ho mám?“

„*Mais, oui*,“ odvětil atašé a po galském způsobu pokrčil rameny. Pak pokračoval: „Kromě jednoho milionu dolarů, které budou uloženy v zámoří, poskytneme i vzorek DNA, který prokáže vaší nevinu. Budete tedy nejen svobodný člověk, ale i velmi bohatý.“

I když je cena zlata hodně vysoká, *takovou* cenu ten medailon určitě nemá, prolétlo Finnovi rázem hlavou. Což znamená, že musí mít ještě jinou hodnotu než peněží.

Do čeho jsem se to proboha zapletl?

„Vy jste už před zavražděním Dixieho a Johnnyho K. věděl, že mi uděláte tuhle nabídku, vidíte?“ Finn odstrčil stranou nedotčenou whiskey a naklonil se ke stolu. „Proto jste to navlékl tak, aby podezření z jejich vraždy padlo na mě. Myslel jste si, že když mě přitlačí ke zdi, nebudu v situaci, kdy bych ji mohl odmítnout.“

„Dokonce jsme šli tak daleko, že jsme dostali váš nůž z Al Qanawatu. Chytrý plán, *n'est-ce pas?*“

„Co kdybych ten plán vzal a nacpal vám ho do té vaší vychrtlé francouzské zadnice?“ Finn prudce vstal, zašel za psací stůl a záměrně položil ruku na opěradlo Jutierova křesla, čímž ho uvěznil. „Nepřišel jsem sem proto, abych se vyhnul vězení. Ani pro podíl z krvavých peněz. Jsem tady z úplně jiného důvodu: abych zjistil jméno toho hajzla, který zabil Dixieho a Johnnyho K.“

„Nemám svolení vám ho sdělit.“

Finn si to chvíli rozebíral v hlavě. Už věděl, že Fabius Jutier oním vrahem není. Muži, jako je on, nemají nikdy na rukou krev. Na to si najímají lidi, jako

je Finn, to znamená bývalé členy speciálních sil, aby špinavou práci udělali za ně.

Finn se naklonil k Jutierovi. Jejich tváře byly od sebe necelých deset centimetrů a na Jutierových lícních kostech viděl slabě prosvítat spleť žilek. „Pokud nechcete, aby se stalo něco ošklivého, tak mi to jméno rychle prozradte.“

„Nevyhrožujte mi, monsieur.“

„Jak chcete.“ Finn vytáhl Jutiera z křesla, prohnul ho dozadu a přirazil zády na skleněnou desku stolu. „Berte to, co jsem právě řekl, jako vážně míněný úmysl.“ Sevřel protivníkovi krk a palci mu tiskl průdušnici.

Jutier se s vyvalenýma očima neúspěšně pokoušel odtrhnout Finnovy ruce ze svého hrdla.

„Prosím... vás, pusťte mě...“, sípal, zatímco mu obličej začínal modrat.

„Zeptám se vás tedy znovu... Kdo zabil Dixieho a Johnnyho K.“ Věděl, že projeví-li milosrdenství, nedostane se nikam, a proto škrtící sevření ještě zesílil. Uškrcení nebylo exaktní vědou, ale došel k závěru, že Jutierovi zbývá ještě asi tak třicet vteřin života. A taky předpokládal, že to vzdá dřív, než oněch třicet vteřin uplyne.

Právě v tom okamžiku ho Jutier začal zuřivě tlouct do předloktí. Finn uvolnil svůj smrtící stisk, ale jen natolik, aby Francouz mohl promluvit.

„Anděl temnoty,“ vypravil ze sebe a hrud se mu namáhavě zvedala, jak se snažil zhluboka nadechnout. „Zabil je... Anděl temnoty.“

Anděl temnoty? Pokud existoval nějaký nájemný vrah operující pod tímto jménem, Finn o něm nikdy neslyšel. Přesto Jutierovi dočasně ulevil a spustil ruce z jeho hrdla. „Další otázka: Kde toho Anděla temnoty najdu?“

Jutier se nemotorně obrátil na břicho a napřímil se. S bolestným výrazem v obličeji si přitiskl dlaň na levou stranu saka. „Hrozně mě bolí na prsou. V té lakované krabici...“ ukázal bradou na třeshňově červenou kazetu na psacím stole. „Mám tam nitroglycerin. Dovolte mi, prosím...“

„Jo, dobře.“ Finn zvedl víko kazety a hledal v ní skrytou zbraň. Když nic podezřelého nespatrił, přistrčil ji k Jutierovi.

„Děkuji, monsieur.“ Francouz se chvíli přehraboval v plastových lahvičkách s léky, než našel tu pravou. Strčil si jednu kapsli do úst a ruce se mu přitom viditelně trásly.

„Dobrá, teď když jste dostal léčivý cukrátko, pěkně mi povězte, kde toho vašeho Anděla temnoty naleznu.“

„Už jsem vám toho prozradil víc než dost.“

Po těch slovech, náhle a naprosto bez varování, se Francouz začal prudce svíjet. O vteřinu poději ucítil Finn slabou, ale zřetelnou vůni mandlí. *Kyanid draselný*.

„Sakra!“

Věděl, že musí jednat rychle, a tak Jutiera spěšně převalil a ruce mu vytáhl za záda. Prudce jím trhl vzhůru, aby ho přinutil ke zvracení. Francouz však už byl bezvládný a Finn tenhle boj prohrál.

Vzteklý, že se dal přelstít, odhodil mrtvého lotra do koženého otočného křesla. Metodicky mu prohledal kapsy saka a vytáhl z nich rytý zapalovač, svazek klíčů a zlaté pero Mont Blanc.

Když zaslechl zaskřípění dveří, ohlédl se přes rameno.

Proboha! Kde ta se tady bere?

Ve dveřích stála Kate Bauerová s obličejem bledým jako únorový sníh. V šoku hleděla na mrtvého muže

rozvaleného v křesle... a pak šlehla zlým, obviňujícím pohledem po Finnovi.

„Můj Bože... vy jste ho zabil!“

7

„Vím, že to musí vypadat ošklivě, ale je to jinak,“ vyhrkl McGuire, když za ní chvatně zavíral dveře.

„Nepřibližuj se ke mně!“

„Nemohla byste se ztišit? Nehodlám vám ublížit.“

Kate, odmítajíc uvěřit chladnokrevnému vrahovi, se vrhla ke skřínce a popadla první zbraň, kterou uviděla – zdobený nůž na dopisy.

„Jestli uděláte jediný krok mým směrem, bez váhání ho použiju!“ vykřikla s nožem v ruce jako s dýkou.

Jenže Finn, místo aby dbal jejího varování, se vrhl k ní a předloktím její útok odrazil. Závratně rychlým pohybem ji uchopil za pravý palec a zakroutil jím. Jako kouzlem jí nůž na dopisy okamžitě vyklouzl z prstů a dopadl na červený koberec.

„Hajzle!“ Nehodlala se vzdát. Zaútočila na něj nehty jako drápy a volnou rukou mu drásala obličej.

Finn ji s tlumeným zaklením popadl za obě zápěstí a udělal s ní prudkou otočku. S pažemi nyní zkříženými na prsou si ji přitiskl k sobě tak, že se jí knoflíky jeho uniformy zarývaly do zad.

„Uklidněte se!“

Místo uposlechnutí ho kopl do holeně. Oplatil jí to tím, že ji zvedl asi decimetr ze země.

„Když mi slíbíte, že se nedopustíte žádné ztřeštěnosti, tak vás pustím.“

Kate s prudce rozbušeným srdcem přikývla.

„Hodná.“ Finn ji postavil zpátky na podlahu. „Omlouvám se, že jsem byl tak hrubý.“

Kate, kymácející se nejistě na vysokých podpatcích, se obrátila k uniformovanému Goliášovi. „Co jste měl v plánu poté, co jste ho zavraždil? Vrátit se ke mně do sálu, popít trochu šampaňského a vykládat, jaký je to pěkný večer?“

„Povím vám to jen jednou... Já ho nezabil.“

„Mám oči. Vidím, co se tu stalo.“

Finnu McGuireovi se napjaly svaly na čelisti. „Za předpokladu, že jste neztratila čich, si můžete sama ověřit, že jsem nikoho nezavraždil.“ Když spatřil, jak tázavě svrátila čelo, pokračoval: „Jděte k psacímu stolu a čichněte si. Měla byste cítit hořké mandle. Mandle ze stolu ho ale nezabily – byla to smrtelná dávka kyanidu, který vydává napovídající mandlovou vůni.“

Kate, zatímco se v duchu ptala, zda skutečně mluví pravdu, došla k psacímu stolu a pohlédla na mrtvého muže, rozvaleného v koženém křesle. S pěnivou stůžkou slin v koutku otevřených úst se jen málo podobal elegantně oblečenému pánovi, kterého předtím zahlédla v sále.

„Tak jak? Co cítíte?“

„Mandle.“ Otrásla se a odstoupila od stolu. „To ale nevysvětluje, co tady vůbec děláte a proč ten člověk spáchal sebevraždu.“

„Chcete opravdu vědět, jak to bylo? Tak tedy dobře. Včera večer byli surově zavražděni dva vojáci z Dely a další v řadě na popravu jsem já,“ začal Finn věcným tónem. „Fabian Jutier byl strůjcem těch vražd. Ale proč se sám zabil... To opravdu nevím.“

To vysvětlení ji šokovalo. „Uvědomil jste o tom příslušné úřady?“

Místo odpovědi přešel Finn k počítači na protější straně místnosti. Beze slova zvedl notebook a strčil si ho do podpaží.

„Co to děláte?“

„Válečná kořist.“

Jeho odpověď byla tak chladně odtažitá, že si Kate musela v duchu položit otázku, do jaké války se to zapletla.

„Nehodlám tu nečinně stát a přihlížet, jak tady krade... Co to zase děláte?“ dožadovala se odpovědi, když začal rozepínat knoflíčky Jutierovy košile.

„Říká se tomu výměna kostýmů. Tahle armádní uniforma jako by měla na zádech přišpendlenou ceduli ‚Zatkněte mě‘. V Jutierově černém obleku budu méně nápadný.“

„To znamená, že nemáte v úmyslu kontaktovat policii,“ konstatovala. Když se začal svlékat, odvrátila hlavu. Koutkem oka zahlédla záblesk bronzové kůže a na okamžik i jeho biceps.

„Hleďte!“ vykřikl Finn. „Ten lotr má nějaké tetování. Podívejte se na levou stranu jeho hrudi.“

Kate pohlédla tím směrem. Už přesvědčená, že se k ní její svérázný společník bude chovat slušně, přikročila k psacímu stolu. O okamžik později se jí zastavil dech v hrdle. Upřeně zírala na podivné tetování nad Francouzovým srdcem.

„Myslím, že to jsou severské runy – můj Bože!“ Vytréštila na to oči. „Tenhle znak slunečního kola jsem už viděla! Pokud se nemýlím, má to něco společného s nacisty a okultismem.“

„Budete tak laskavá a vyfotíte mi to?“ Finn, který se ještě převlékal, jí podal svůj mobilní telefon. „To tetování je příliš zvláštní, než aby nemělo nějaký význam.“

Kate pořídila snímek.



„Podle jednoho dokumentárního filmu, který jsem loni viděla v televizi, praktikovalo mnoho vysoce postavených představitelů Třetí říše okultní rituály. A nejen to, byli také posedlí magickou silou run. Vzhledem k tomu tetování je podle mě logické předpokládat, že se tenhle pán angažoval v nějakém okultním nacistickém –“

„Později,“ přerušil ji Finn. Vytrhl jí mobil z ruky a uložil ho do náprsní kapsy saka. „Teď už odsud musíme vypadnout.“

Kate zavrtěla neústupně hlavou. „Nikam s vámi nepůjdu.“

„Jestli se mnou nepůjdete, tak vás zabijí.“

„Nevěřím, že –“

„*Musíte* tomu věřit.“ Vzal její obličej do dlaní, takovým zvláštním otcovským gestem. „Mrzí mě to, Kate. Nikdy jsem neměl v úmyslu vás do toho zatáhnout. Neměla jste vůbec projít těmito dveřmi.“

„Ale udělala jsem to.“ Z obavy, co by se mohlo stát, kdyby zůstala sama, se zdráhavě podvolila. „Tak dobře, půjdu s vámi.“

Finn si zastrčil svinutou uniformu a Jutierův laptop pod paži a zamířil ke dveřím.

„Výtah je vlevo,“ informovala ho Kate.

„Půjďme po schodišti. Nikdy nevíte, kdo vás uvítá s nabitou zbraní, když se dveře výťahu otevřou.“

8

Když míjeli odpadkový koš, Finn do něj nenuceně odhodil zmačkaný balík. Jakmile se takto zbavil uniformy, vyzval Kate: „Skrčte se trochu.“

Ta otevřela doširoka oči údivem. „Cože?“

„Asi takhle.“ Finn pokrčil kolena a okamžitě snížil svoji výšku na metr osmdesát. „Když to takhle uděláme oba, máme větší šanci dostat se nepozorovaně odtud.“

Dav v tanečním sále se za jejich nepřítomnosti zdvojnásobil jako ryby a chleby v tom starém příběhu. Prodírali se těmi zástupy nesmírně pomalu. Ve strachu, že by mohl mezi vším tím klábosením a společenským seznamováním Kate ztratit, ji vzal za ruku. Ve druhé třímal ukradený notebook. Pravděpodobně mu k ničemu nebude, nicméně trochu doufal, že by v něm mohlo být něco, co ho dovede k vrahovi Dixieho a Johnnyho K.

„Pro případ, že byste si toho nevšiml, stojí u všech východů strážníci,“ zasyčela Kate koutkem úst.

„Kteří pravděpodobně mají pod tmavomodrými saky neprůstřelné vesty a v podpaží pouzdra s nabitými sig sauery.“

„*Proboha, to snad ne!*“ Odhodlání v její tváři se změnilo ve zděšení.

„Zachovejte klid. Neposkytujte jim důvod, aby si vás v davu všimli.“

I když se jim bez potíží podařilo dostat se zpátky do recepcního sálu, Finn nevěděl, jak dlouho jim štěstí vydrží. Navzdory krátkému setkání s Jutierem stále ještě neměl nejmenší tušení, proč je ten zlatý přívěsek tak cenný. Ty krysy z oné Sedmičky, ať už to bylo cokoliv, prokázaly, že se nezastaví před ničím, aby se montségurského medailonu, jak ten šperk nazval, zmocnili.

Ta prokletá věc musela patřit nějakému mrtvému králi. Proč by jinak měla tak nesmírnou cenu?

Ať už ale z jakéhokoliv důvodu, Sedmička byla ochotná dát mu za ni milion. Milion dolarů. Nicotná cena ve srovnání s cenou dvou vlasteneckých vojáků. Jednoduše řečeno, některé věci nelze přepočítávat na dolary a centy. Jako třeba odvalu a čest. *A odplatu.* A že je mu Bůh svědkem, byl si jistý, že Anděl temnoty, ať je to kdo chce, za zabití Dixieho a Johnnyho K. draze zaplatí.

Finn, dosud zmatený Francouzovou sebevraždou, neměl nejmenší tušení, proč vlastně spolkl pilulku s kyanidem. *Jako by byl naprogramovaný, aby se raději sám zabil, než se nechal dopadnout živý.* Což naznačovalo, že měl co skrývat. A měl strach, že by to při tvrdém výslechu mohl prozradit.

Finn pokradmu pohlédl na Kate. „Chtěl jsem se vás zeptat... Co vás vlastně přivedlo do Jutierovy kanceláře?“

„Když jsem vás viděla odcházet ze sálu, zeptala jsem se jednoho zaměstnance velvyslanectví na jméno vašeho společníka. Pak jsem v hlavní hale narazila na orientační tabule, a tak se mi podařilo najít kancelář pro kulturní záležitosti.“

„Jste vynalézavá, to vám rád přiznám.“ Táhl ji za ru-

ku k létacím dveřím, jimiž dovnitř a ven nepřetržitě probíhal proud číšníků. Za dveřmi se nacházela kuchyně.

„Držte se mě,“ nakázal a ramenem zatlačil do dveří.

„Předpokládám, že jste vymyslel únikovou strategii.“

Finn zavrtěl hlavou. „Ne. Ale celou dobu o ní přemýšlím.“

„Uvědomujete si, že kolem celého komplexu velvyslanectví je dva a půl metru vysoký plot nabitý elektřinou a u hlavní brány ozbrojené strážce?“

„Nikdy jsem netvrdil, že dostat se odsud bude snadné.“

Na druhé straně létacích dveří, v kuchyni, se odehrávaly vskutku davové scény, ve kterých účinkovalo množství personálu v bílých zástěrách a čepicích pobíhající sem a tam. Finn rychle obhlédl obrovskou kuchyni z nerez oceli, ale červený nápis EXIT nikde neviděl. Což ho ovšem neodradilo a táhl Kate dál centrální uličkou. Po pravé straně si všiml kníratého muže v honosné čepici šéfkuchaře, který se k nim řítí. Neměl sice na sobě žádnou jmenovku, ale všude po sobě jako by měl napsáno „bdělý strážce kuchyně“.

„Víte, jak se řekne francouzsky ‚zvracet‘?“ sykl Finn napůl úst.

„*Vomir*?... Alespoň si to myslím.“

„Správně. A teď se předkloňte a snažte se vypadat, jako že je vám hrozně zle.“

„Cože?“

„Udělejte to,“ nařídil jí. Chytil Kate kolem pasu a začal řvát: „*Vomir! Vomir!*“

Mojžíš si při rozdělení Rudého moře nemohl vést lépe, protože kuchyňský personál jim bleskurychle dělal místo.

Zatím je to dobré.

„A teď mi povězte, jak se řekne francouzsky východ.“

Kate, které se opravdu podařilo v obličejí zezelenat, se rozhlédla a vykřikla: „*Sortie!*“

„*Sortie? Sortie?*“ zahulákal po ní Finn.

Kníratý šéfkuchař k nim přispěchal a v záplavě nerosozumitelných francouzských slov uchopil Kate za druhou ruku a vybízel je k ještě rychlejší chůzi ke dvojitým dveřím na konci kuchyně. Bylo zřejmé, že nijak netouží vytírat podlahu své kuchyně po ženě, které se udělalo špatně.

Otevřel dokořán a vzápětí vystrčil Finna i Kate přes práh na betonovou vykládací rampu. Dveře se za nimi zabouchly.

Jakmile vyšli z klimatizovaného prostředí, vlhký večerní vzduch je oba zasáhl jako políček do tváře.

Kate se rozhlížela na obě strany. „A co teď?“

„Dělám na tom.“ Finn ji vzal za loket a vedl ji po betonových schodech dolů na vyasfaltované parkoviště.

„Navrhuju, abychom šli k hlavní bráně. Tou jsme se sem koneckonců dostali,“ mínila Kate.

Ale Finn zavrtěl odmítavě hlavou. „To nemůžeme riskovat. Jutierovu mrtvolu už mohli najít. Tím se z velvyslanectví stává místo zločinu a každý uvnitř jeho zdí automaticky potenciálním podezřelým. Věřte mi, že hlavní bránou nikoho ven nepustí, dokud ho nevyšlechnou policie.“

Na Katině čele vyskočila vráska. „Což mě znovu přivádí k mé původní otázce... Co teď?“

Finn ukázal na tři zlatě a fialově nastříkané zásobovací skříňové dodávky, stojící jen metr od rampy. „Za předpokladu, že některý z řidičů nechal v zapalování klíčky, tak se v tom autíčku projedeme.“

Kate se zastavila. „Opravdu vážně navrhuje, že jednu z těch dodávek *ukradneme?*“